

Harlan Coben

Tegenwerking

I

‘Cesar Romero,’ zei Myron.
Win keek hem aan. ‘Dat meen je niet.’
‘Ik begin met een gemakkelijke.’

Op Stadium Court wisselden de spelers van helft. Myrons cliënt, Duane Richwood, maakte gehakt van de als vijftiende geplaatste Ivan Huppeldepup-okov, stond met 5-0 voor in de derde set nadat hij de eerste twee met 6-0 en 6-2 had gewonnen. Een indrukwekkend debuut op de U.S. Open voor een ongeplaatste, eenentwintig jaar oude knul die in New York letterlijk van de straat was geplukt.

‘Cesar Romero,’ zei Myron weer. ‘Of weet je het niet?’

Win zuchtte. ‘De Joker.’

‘Frank Gorshin.’

‘De Riddler.’

Anderhalve minuut pauze voor de commercials. Myron en Win speelden hun gebruikelijke quiz ‘Noem de Batman-schurk’. De tv-Batman. De Batman met Adam West en Burt Ward en die tekstballonnetjes met POW, BAM en SLAM. De échte Batman.

‘Wie speelde de tweede?’ vroeg Myron.

‘De tweede Riddler?’

Myron knikte.

Op de baan keek Duane Richwood met een ondeugende grijns hun kant op. Hij had zijn halfronde zonnebril met het fluorescerende groene montuur op. De laatste mode van Ray-Ban. Duane droeg het ding altijd. Hij werd er niet alleen door herkend, de zonnebril was inmiddels een vast onderdeel van zijn verschijning. Bij Ray-Ban vonden ze dat wel leuk.

Myron en Win zaten in een van de twee spelersboxen die waren gereserveerd voor beroemdheden en de entourage van de spelers. Bij de meeste matches waren de boxen tot de laatste plaats bezet. Toen Agassi de afgelopen avond speelde, had de box uitgepuild met familieleden, vrienden, een paar meelopers en voor deze gelegenheid correct bevonden filmsterren... allemaal met veel haar, als een backstage party van Aerosmith. Maar in Duanes box zaten maar drie mensen: zijn agent Myron, zijn financieel adviseur Win en zijn coach Henry Hobman. Wanda, Duanes grote liefde, was te nerveus geweest om de match bij te wonen en was thuisgebleven.

‘John Astin,’ zei Win.

Myron knikte. ‘En Shelley Winters?’

‘Ma Barker.’

‘Milton Berle.’

‘Louie the Lilac.’

‘Liberace.’

‘Chandell the Great.’

‘En?’

Win keek verbaasd. ‘En wat?’

‘Welke schurk heeft Liberace nog meer gespeeld?’

‘Waar heb je het over? Liberace heeft alleen in die ene aflevering meegedaan.’

Myron leunde achterover en glimlachte. ‘Weet je het zeker?’

Duane, op zijn stoel naast die van de scheidsrechter, goot glimlachend een flesje Evian naar binnen. Hij hield het flesje zo vast dat de merknaam goed zichtbaar was voor de tv-camera's. Slimme jongen. Wist hoe hij de sponsor tevreden moest stellen. Myron had onlangs de deal voor Duane met de bronwatergigant gesloten: tijdens de U.S. Open dronk Duane Evian uit flesjes met de merknaam erop. In ruil daarvoor betaalde Evian hem tienduizend dollar. Dat was alleen de waterdeal. Myron was nog in onderhandeling over Duanes frisdrankdeal met Pepsi en zijn sportdrinkjesdeal met Gatorade.

Ah, tennis.

‘Liberace heeft alleen in die ene aflevering meegedaan,’ zei Win.

‘Is dat je definitieve antwoord?’

‘Ja. Liberace heeft alleen in die ene aflevering meegedaan.’

Henry Hobman zat in opperste concentratie naar de baan te staren en zijn blik zwenkte van de ene speelhelft naar de andere. Jammer dat er nog niet werd gespeeld.

‘Henry, wil jij een poging wagen?’

Henry reageerde niet. Maar dat was niets nieuws.

‘Liberace heeft alleen in die ene aflevering meegedaan,’ herhaalde Win, met zijn neus in de lucht.

Myron deed het geluid van een zoemer na. ‘Sorry, dat antwoord is fout. Wat hebben we voor onze kandidaat, Don? Nou, Myron, Windsor krijgt de thuisversie van ons spel en een jaar gratis Turtle Wax. En bedankt voor het meedoen!’

Win gaf geen krimp. ‘Liberace heeft alleen in die ene aflevering meegedaan.’

‘Is dat je nieuwe levensmotto?’

‘Totdat jij het tegendeel bewijst.’

Win – voluit: Windsor Horne Lockwood III – zette zijn vingertoppen tegen elkaar en vormde een driehoek met zijn handen. Hij deed dat vaak, met die handen. Het stond hem goed. Win zag eruit zoals zijn naam deed vermoeden. Het schoolvoorbeeld van de blanke, Angelsaksische protestant. Alles aan hem rook naar arrogantie, elite, de societypagina’s van *Town & Country*, laatstejaars schoolmeisjes die Babs heetten, in een sweater met monogram en een parallelkettinkje om de hals, droge martini’s op de club en oud geld... met zijn dunne blonde haar, zijn fijne, knappe gelaatstreken, zijn lelieblanke huid en zijn bekakte Exeter-accent. Behalve dat in Wins geval, na generaties van zorgvuldige voortplanting, een of andere kortsluiting in zijn chromosomenhuishouding had plaatsgevonden. In bepaalde opzichten was Win precies wat je op grond van zijn uiterlijk verwachtte. Maar in vele andere, die heel beangstigend konden zijn, was hij dat niet.

‘Ik wacht,’ zei Win.

‘Herinner je je dat Liberace Chandell the Great speelde?’ vroeg Myron.

‘Natuurlijk.’

‘Dan ben je zeker vergeten dat Liberace in dezelfde aflevering Chandells kwaadaardige tweelingbroer Harry speelde?’

Win trok een gezicht. ‘Dit kun je niet menen.’

‘Wat?’

‘Dat telt niet. Zijn kwaadaardige tweelingbroer?’

‘Waar staat in de spelregels dat dat niet telt?’

Win stak koppig zijn welgevormde kin vooruit.

Het was warm en benauwd. De luchtvochtigheid was zo hoog dat je een rondje om de tennisbaan kon zwemmen, vooral omdat er op Flushing Meadows geen zuchtje wind stond. De tennisarena, die naar Louis Armstrong was vernoemd, was in feite één reusachtig billboard in het midden waarvan toevallig een tennisbaan lag. IBM had zijn naam boven de display waarop de snelheid van de service van de spelers werd weergegeven. Citizen hield bij hoe laat het was en hoe lang de match al duurde. Visa had zijn naam in veelvoud achter de baseline. Reebok, Infiniti, Fuji Film en Clairol namen de overgebleven plekken in beslag. Net als Heineken.

Heineken, het officiële bier van de U.S. Open.

Het publiek was een allegaartje. Beneden, op de betere plaatsen, zaten de mensen met geld. Maar dat was aan hun kleding niet af te zien. Je zag mensen in pak, met das, zoals Win, maar ook, zoals Myron, in een outfit die afkomstig leek uit een of andere bananenrepubliek, of in spijkerbroek, of korte broek. Het leukst vond Myron de fans die in hun complete tennisoutfit op de tribune zaten: shirt, korte broek of rokje, tennisschoenen, jack, zweetbandjes, én een tennisracket. Een tennisracket. Alsof ze ieder moment de baan opgeroepen konden worden. Alsof Sampras of Steffi zich ineens tot het publiek zou richten met de woorden: ‘Hé, jij daar, met dat racket. Ik zoek een partner om mee te dubbelen.’

Het was Wins beurt. ‘Roddy McDowall,’ begon hij.

‘The Bookworm.’

‘Vincent Price.’

‘Egghead.’

‘Joan Collins.’

Myron aarzelde. ‘Joan Collins? Van *Dynasty*?’

‘Ik geef geen hints.’

Myron nam in gedachten alle afleveringen nog eens door. Op de baan zei de scheidsrechter dat het tijd was. De pauze van negentig seconden was voorbij. De spelers stonden op. Myron kon het niet met zekerheid zeggen, maar hij meende dat hij Henry zag opschrikken.

‘Geef je het op?’ vroeg Win.

‘Stil. Ze gaan weer beginnen.’

‘En dat noemt zichzelf een Batman-fan.’

De spelers kwamen de baan op. Ook zij waren wandelende billboards; de merknamen waren alleen wat kleiner. Duane droeg schoenen en kleding van Nike. Hij speelde met een racket van Head. Op de korte mouwen van zijn shirt stonden de logo’s van McDonald’s en Sony. Zijn tegenstander droeg Reebok-kleding. Zijn mouwtjes werden versierd door de logo’s van Sharp Elektronica en Bic. Bic. Van de pennen en de scheermesjes. Alsof iemand die naar een partij tennis keek en het logo zou zien, zou denken: hé, ik ga een pen kopen.

Myron boog zich naar Win toe. ‘Oké, ik geef het op,’ fluisterde hij. ‘Welke schurk speelde Joan Collins?’

Win haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet meer.’

‘Wat?’

‘Ik weet dat ze in een van de afleveringen zat. Maar ik kan me niet herinneren wie ze speelde.’

‘Dat kun je niet maken.’

Win glimlachte zijn volmaakte witte tanden bloot. ‘Waar staat dat in de spelregels?’

‘Je moet zelf het antwoord weten.’

‘Waarom?’ zei Win. ‘Moet Pat Sajak alle antwoorden van *Rad van Fortuin* kennen? Weet Alex Trebeck het antwoord op alle vragen in *Jeopardy*?’

Stilte. ‘Leuk geprobeerd, Win. Mijn complimenten.’

‘Dank je.’

Toen zei een derde stem: ‘The Siren.’

Myron en Win keken om zich heen. De stem moest afkomstig zijn van Henry.

‘Zei je iets?’

Henry’s mond bewoog nauwelijks. ‘The Siren,’ herhaalde hij zonder zijn blik van de baan los te maken. ‘Joan Collins speelde The Siren. In *Batman*.’

Myron en Win keken elkaar aan.

‘Niemand houdt van wijsneuzen, Henry.’

Het was mogelijk dat Henry’s mond bewoog. Misschien was het wel een glimlach.

Op de baan begon Duane de game met een ace waarmee hij bijna een rond gat in een ballenjongen sloeg. De display van IBM gaf aan dat de bal een snelheid van 211 kilometer per uur had gehad. Myron schudde ongelovig zijn hoofd. Ivan Dinges deed dat ook. Duane maakte zich op voor het volgende punt toen Myrons mobiele telefoon overging.

Snel haalde Myron het toestel tevoorschijn. Hij was niet de enige in het publiek die een mobiele telefoon bij zich had, maar wel de enige op de eerste rij. Myron wilde het toestel net uitzetten toen hij bedacht dat het Jessica zou kunnen zijn. Jessica. Alleen al het idee deed zijn hart sneller kloppen.

‘Hallo.’

‘Nee, ik ben Jessica niet.’ Het was Esperanza, zijn compagnon.

‘Dat verwachtte ik ook niet.’

‘Nee, dat zal wel,’ zei ze. ‘Je klinkt zeker altijd als een kwijlend jong hondje als je de telefoon opneemt.’

Myron drukte het toestel tegen zijn oor. De match ging zonder onderbreking door, maar op de tribunes zochten boze gezichten naar de oorsprong van het irritante gepiep. ‘Wat is er?’ fluisterde hij. ‘Ik ben op de tennisbaan.’

‘Dat weet ik. Je ziet er vast uit als een pretentieuze hufter zoals je daar tijdens de match zit te bellen.’

Nu ze erover begon...

De boze gezichten met de dodelijke blikken waren zijn kant op gedraaid. In hun ogen had Myron een onvergeeflijke zonde begaan. Net zo erg als een kind mishandelen. Of je vleesvork gebruiken voor het voorgerecht. ‘Wat wil je?’

‘Je bent nu op tv. Jezus, het is waar!’

‘Wat?’

‘Je lijkt dikker op tv.’

‘Wat wil je?’

‘Ah, niks bijzonders. Ik dacht dat je misschien zou willen weten dat ik een afspraak met Eddie Crane voor je heb geregeld.’

‘Dat meen je niet.’ Eddie Crane was een van de grootste nieuwe tennistalenten in heel de vs. Hij had alleen nog maar gesproken met de vier grote vertegenwoordigers: ICM, TruPro, Advantage International en ProServ.

‘Echt waar. Hij en zijn ouders wachten op je bij baan zestien na Duanes partij.’

‘Ik hou van je, weet je dat?’

‘Geef me dan opslag,’ zei ze.

Duane sloeg een onhoudbare cross forehand. 30-0.

‘Verder nog iets?’ vroeg Myron.

‘Niks belangrijks. Valerie Simpson. Ze heeft drie keer gebeld.’

‘Wat wilde ze?’

‘Dat wilde ze niet zeggen. Maar de IJskoningin klonk nogal war-rig.’

‘Noem haar niet zo.’

‘Oké, wat je wilt.’

Myron beëindigde het gesprek. Win keek hem aan. ‘Problemen?’

Valerie Simpson. Een rare, eigenlijk trieste zaak. Het voormalige tenniswonderkind was twee dagen daarvoor op Myrons kantoor geweest. Ze was op zoek naar iemand – het kon haar niet schelen wie – die haar wilde vertegenwoordigen. ‘Dacht het niet,’ had Myron gezegd.

Duane stond met 40-0 voor. Hij had drie matchpoints. Bud Collins, columnist en tenniskenner bij uitstek, stond al op het pad naar de kleedkamers voor zijn interview na de match. De kleuren van Buds broek, altijd al een beproeving voor het oog, leken vandaag nog uitbundiger dan anders.

Duane kreeg twee ballen van de ballenjongen en ging achter de servicelijn staan. Duane was een zeldzaamheid in de tennissport.

Hij was zwart. Niet uit India of Afrika of uit Frankrijk, maar uit New York City. In tegenstelling tot vrijwel alle andere spelers in het circuit had Duane niet zijn hele leven lang naar dit moment toe gewerkt. Hij was niet voortgedreven door ambitieuze ouders die alles voor hem regelden. Hij was niet getraind door 's werelds beste coaches in Florida of Californië zodra hij oud genoeg was om een racket op te tillen. Duane kwam van de andere kant van het spectrum: een straatjongen die op zijn vijftiende van huis was weggelopen en die zich op de een of andere manier in leven had weten te houden. Hij had leren tennissen op de openbare banen in de stad, waar hij de hele dag doorbracht en speelde tegen iedereen die zich door hem liet uitdagen.

Hij stond op het punt zijn eerste grandslamzege te behalen toen ze het schot hoorden.

Het was een gedempt geluid dat van buiten het stadion afkomstig was. De meeste mensen raakten niet in paniek, gingen ervan uit dat het vuurwerk of de knallende uitlaat van een auto was. Maar Myron en Win hadden het al te vaak gehoord. Ze waren opgesprongen en in beweging gekomen voordat het gegil begon. Op de tribunes van het stadion klonk gonzend gemompel. Meer kreten van buiten het stadion. Hard, hysterisch gegil. De scheidsrechter, in zijn onmetelijke wijsheid, zei op geërgerde toon in zijn microfoon: 'Stilte, als-tublieft.'

Myron en Win renden de stalen trap op. Ze sprongen over de witte ketting waarmee werd voorkomen dat de mensen in en uit liepen terwijl de spelers op de baan stonden, en sprintten het stadion uit. Er had zich al een groepje mensen verzameld op – wat welwillend werd aangeduid als – de *Food Court*, die door hard werken en veel geduld ooit het gastronomische niveau van een cafetaria hoop- te bereiken.

Ze werkten zich door de massa. Sommige mensen waren inderdaad hysterisch, maar er waren er ook die zich niet hadden verroerd. Dit was tenslotte New York, en de rijen voor de counters waren lang. Niemand wilde zijn plekje kwijtraken.

Het meisje lag op haar buik op de grond voor een kraampje waar

je voor \$7,50 een glas Moët-champagne kon kopen. Myron herkende haar onmiddellijk, al voordat hij zich had gebukt en haar had omgedraaid. Maar toen hij haar gezicht zag, de lichtblauwe ogen die hem met een allerlaatste blik aanstaarden, voelde hij zijn hart breken. Hij keek op naar Win. Zoals altijd was er van Wins gezicht niets af te lezen.

‘Tot zover,’ zei Win, ‘haar comeback.’

‘Misschien moet je je er niet mee bemoeien,’ zei Win.

Hij joeg zijn Jaguar xjr in zuidelijke richting over Roosevelt Drive. De radio stond afgestemd op wmxv, 105.1 fm. De muziek werd ‘soft rock’ genoemd. Michael Bolton had een remake van een oude hit van de Four Tops gemaakt. Pijnlijk. Alsof Bea Arthur een remake van een Marilyn Monroe-film deed.

Misschien stond soft rock gewoon voor slechte rock.

‘Mag ik een cassette opzetten?’ vroeg Myron.

‘Ga je gang.’

Win wisselde van rijbaan. Zijn manier van rijden kon het best worden omschreven als ‘creatief’. Myron probeerde zo weinig mogelijk naar buiten te kijken. Hij schoof de cassette met de originele soundtrack van *How to Succeed in Business Without Really Trying* in de speler. Net als Myron had Win een enorme collectie oude Broadway-musicals. Robert Morse zong over een meisje dat Rosemary heette. Maar Myrons gedachten waren nog steeds bij een ander meisje.

Valerie was dood. Eén kogel in de borst. Iemand had haar doodgeschoten op de Food Court van het United States Tennis Association National Tennis Center tijdens de eerste ronde van Amerika’s enige grandslamtoernooi. Toch had niemand iets gezien. Of dat zei men in ieder geval.

‘Je trekt dat gezicht weer,’ zei Win.

‘Wat voor gezicht?’

‘Je “ik wil de wereld verbeteren”-gezicht,’ zei Win. ‘Ze was geen cliënt van je.’

‘Ze zou cliënt zijn geworden.’

‘Een wereld van verschil. Haar lot is jouw zorg niet.’

‘Ze had me vandaag drie keer gebeld,’ zei Myron. ‘Toen ze me niet te pakken kreeg, is ze naar het tennispark gekomen en is ze daar doodgeschoten.’

‘Een droevige geschiedenis,’ zei Win. ‘Maar niet een die jou aan gaat.’

De snelheidsmeter schommelde rond de honderddertig kilometer per uur. ‘Eh... Win?’

‘Ja?’

‘Deze rijbaan is voor het verkeer van de andere kant.’

Win gaf een ruk aan het stuur, schoof twee rijbanen naar rechts en schoot de afslag af. Een paar minuten later draaide de Jag de Kinney-parkeergarage aan Fifty-second Street in. Ze gaven de sleutels aan Mario, de parkeerwachter. Het was warm en benauwd in Manhattan. De hitte van de stoeptegels brandde dwars door je schoenzolen. Uitlaatgassen klemden zich vast aan de zuurstofmoleculen als fruit aan een boom. Ademhalen kostte moeite. Zweeten niet. Het was de truc om tijdens het lopen zo min mogelijk te zweeten en te hopen dat de airconditioning je kleren zou drogen zonder je een longontsteking te bezorgen.

Myron en Win liepen over Park Avenue naar het kantoorgebouw van Lock-Horne Investments & Securities. Het gebouw was eigendom van Wins familie. De lift stopte op de twaalfde verdieping. Myron stapte uit. Win bleef staan. Zijn eigen kantoor was twee verdiepingen hoger.

Voordat de liftdeur dichtschoof zei Win: ‘Ik kende haar.’

‘Wie?’

‘Valerie Simpson. Ik heb haar naar jou toe gestuurd.’

‘Waarom heb je dat niet gezegd?’

‘Daar was geen reden voor.’

‘Waren jullie... close?’

‘Hangt van jouw definitie van close af. Ze kwam uit een rijke familie in Philadelphia. Net als ik. We waren lid van dezelfde clubs, kwamen op dezelfde liefdadigheidsfeestjes, dat soort dingen. Toen

we jong waren zijn onze ouders wel eens samen op vakantie geweest. Maar ik had al jaren niks van haar gehoord.'

'En opeens belt ze je zomaar op?' vroeg Myron.

'Dat zou je kunnen zeggen.'

'Wat heb je tegen haar gezegd?'

'Is dit een verhoor?'

'Nee. Heb je enig idee wie haar vermoord kan hebben?'

Win stond volkomen stil. 'Daar hebben we het later over,' zei hij. 'Ik moet eerst een paar andere zaken afhandelen.'

De liftdeur ging dicht. Myron bleef nog even staan, min of meer in de verwachting dat de deur weer open zou gaan. Toen liep hij de gang in en opende de deur met daarop de naam MB SPORTSREPS INC.

Esperanza keek op van haar bureau. 'Jezus, wat zie jij eruit.'

'Heb je het gehoord van Valerie?'

Ze knikte. Als ze zich schuldig voelde over het feit dat ze Valerie kort voor haar dood de 'Ijskoningin' had genoemd, liet ze dat niet merken. 'Er zit bloed op je jasje.'

'Ik weet het.'

'Ned Tunwell van Nike zit in de vergaderzaal op je te wachten.'

'Dan kan ik maar beter naar hem toe gaan,' zei Myron. 'Het leven gaat verder.'

Esperanza keek hem aan. Haar gezicht stond volstrekt neutraal.

'Je hoeft niet dramatisch te doen,' zei hij. 'Ik red me wel.'

'Ik probeer me groot te houden,' zei ze.

Zuster Theresa.

Toen Myron de vergaderzaal binnenkwam, sprong Ned Tunwell op als een blij jong hondje. Hij glimlachte breed, schudde Myron de hand en gaf hem een klap op zijn schouder. Het had weinig gescheeld of hij was op Myrons schoot gesprongen en had zijn gezicht afgelikt.

Ned Tunwell zag eruit als iemand van begin dertig, ongeveer van Myrons leeftijd. Zijn hele wezen stond constant in de hoogste versnelling, als een hare krisjna aan de speed... of een hypernerveuze quizkandidaat op tv. Hij was gekleed in een blauwe blazer, wit overhemd, kaki broek, opzichtige das en, natuurlijk, Nike-tennisschoe-

nen. De nieuwe Duane Richwood-lijn. Hij had geelblond haar en op zijn bovenlip zo'n dun streepje dat aan een melksnor deed denken.

Ned kalmeerde een fractie, haalde een videocassette tevoorschijn en zwaaide ermee. 'Wacht maar tot je dít hebt gezien,' riep hij. 'Myron, jij gaat dit prachtig vinden. Dit is fantastisch.'

'Oké, laat zien.'

'Geloof me, Myron, dit is echt fantastisch. Helemaal fantastisch. Je gelooft je ogen niet. Het is nog beter geworden dan ik had durven dromen. Het overtreft wat we voor Courier en Agassi hebben gedaan. Jij gaat dit fantastisch vinden. Echt fantastisch, geloof me.'

Het sleutelwoord was blijkbaar 'fantastisch'.

Tunwell zette de tv aan en duwde de tape in de videospeler. Myron ging zitten en probeerde het beeld van Valerie Simpsons lijk uit zijn hoofd te zetten. Hij moest zich concentreren. Dit – Duanes eerste tv-commercial die landelijk werd uitgezonden – was van cruciaal belang. Want het beeld dat de mensen van een topsporter hadden werd meer door commercials als deze bepaald dan door welke andere factor ook... inclusief de spelprestaties en hoe hij of zij overkwam in de media. Iedereen kende Michael Jordan als Air Jordan. De meeste fans konden je niet vertellen dat Larry Johnson voor de Charlotte Hornets speelde, maar iedereen kende de commercial waarin hij zijn eigen grootmoeder speelde. Een goede campagne kon je maken. Net zoals een slechte je kon breken.

'Wanneer gaat hij voor het eerst de ether in?' vroeg Myron.

'Tijdens de kwartfinale. We gaan alle zenders ermee bombarderen.'

De tape werd teruggespoeld. Duane stond op het punt een van de best betaalde tennissers van de wereld te worden. Niet door matches te winnen – hoewel dat natuurlijk geen kwaad kon – maar door zijn reclame-inkomsten. In de meeste sporten verdienden de sporters van naam meer aan sponsorgelden dan aan het team waarin ze speelden. In de tennissport ging het om veel meer geld. Heel veel meer. Een speler uit de top tien haalde misschien vijftien procent van zijn inkomen uit het winnen van toernooien. De rest kwam van

reclamegelden, demonstratiewedstrijden en startgeld, om als speler van naam de wat kleinere toernooien op te sieren en het niet uitmaakte hoe er werd gepresteerd.

De tennissport had behoefte aan vers bloed en Duane Richwood was de meest spraakmakende transfusie die men in jaren had meegemaakt. Courier en Sampras waren zo spannend als een bak droge hondenbrokken. De Zweedse spelers waren altijd goed voor een dutje op de tribune. De act van Agassi begon irritant te worden. McEnroe en Connors waren verleden tijd.

Maar hier was Duane Richwood. Kleurrijk, humoristisch, een tikje controversieel, maar nog niet gehaat. Hij was zwart en kwam van de straat, maar hij werd gezien als ‘geaccepteerd zwart’ en ‘geaccepteerd van de straat’, zo’n jongen waar zelfs racisten zich achter wilden verschuilen om de buitenwereld te tonen dat ze geen echte racisten waren.

‘Moet je deze beauty zien, Myron. Ik zal jou eens wat zeggen, deze commercial is zo... zo...’ Tunwell keek op alsof hij naar het juiste woord zocht.

‘Fantastisch?’ probeerde Myron.

Ned knipte met zijn vingers en wees naar het scherm. ‘Wacht maar tot je hem ziet. Ik krijg een stijve als ik ernaar kijk. Shit, ik krijg al een stijve als ik eraan dénk. Ik zweer het je, zo goed is dat ding.’

Hij drukte op *PLAY*.

Twee dagen eerder had Myron in deze zelfde vergaderzaal gezeten met Valerie Simpson, meteen na zijn bespreking met Duane Richwood. Het contrast was veelzeggend geweest. Ze waren allebei begin twintig, maar hoewel de carrière van de een nog moest beginnen, was die van de ander al over zijn hoogtepunt heen. Valerie was vierentwintig en werd gezien als passé, als de belofte die het nooit had waargemaakt. Ze had zich meestal kil en arrogant gedragen – vandaar Esperanza’s bijnaam: de IJskoningin – of misschien was ze alleen maar afstandelijk en verlegen. Moeilijk met zekerheid te zeggen. Want Valerie was dan wel een jong meisje geweest, maar niet bepaald iemand die – om maar eens een cliché te gebruiken – bruijste van levenslust. Het was griezelig om het vast te stellen, maar